

[Ragnhild Andersen.]

overhovedet. Denne sammenligning viser, at hvad familieydelse angår, ligger Danmark betydeligt efter Sverige; jeg tænker på børnetilskud og lignende tilskud til familierne. Her er altså endnu et socialt område, hvor vi ikke er tilstrækkelig godt placeret. Havde flertallet i det høje ting lagt mere øre til de kommunistiske forslag, der er fremsat i tidens løb, ville meget have set anderledes ud. Så ville vi have haft en forsvarlig moderskabsydelse og barselhjælp til de udearbejdende kvinder og en bedre børnetilskudsordning, der kunne lette kårerne for familier med børn. Vi har fremsat forslag på alle disse områder, men i stedet for at gå ind i et sagligt arbejde for at få disse virkelig hårdt tiltrængte sociale fremskridt igennem — ikke mindst på et tidspunkt, da vi har en god økonomisk status, således som finansministeren kunne oplyse det her forleden — har man travlt med at bryste sig af, at vi har det så godt, at vi skulle kunne ratificere på andre områder uden at opfylde disse forpligtelser. Ja, man har endda så travlt, at man her i går indlod sig i forhandling med andre partier, som foreslår nedskæringer på de sociale områder. Jeg tænker på skolebespisningen, og jeg synes, det er lidet tilfredsstillende, at man i det hele taget indlader sig i forhandling herom i stedet for at stemme forslaget ned.

Jeg kan derfor på stedet love ministeren, at det ikke skal mangle på støtte fra kommunisternes side, når han forhåbentlig inden længe fremsætter forslag på disse områder, således at vi virkelig bliver i stand til at kunne ratificere flere af konventionerne.

Socialministeren (Bomholt): Jeg takker for den enstemmige tilslutning. Jeg har med interesse hørt på det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, der sammenlignede det antal af internationale arbejdskonventioner, der er ratificeret af Danmark, med antallet af konventioner ratificeret i en række andre lande. Af debatten her forstod jeg, at såvel det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var interesseret i denne tankegang. Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnte, at der siden 1947 har været mulighed for ved Arbejdskonferencen at benytte en særlig procedure, således at et medlems-

land kan få anerkendelse for sin sociale status, hvis det i realiteten opfylder mindstekravene i en konvention, selv om ordningens gennemførelse i enkeltheder afviger fra, hvad der er fastsat i konventionen.

Om dette spørgsmål kan jeg oplyse, at ILOs styrelsesråd i 1947 foreslog, at en regering skulle kunne anmode om en formel anerkendelse af, at lovgivning og praksis på et område, der dækkes af en konvention, i det væsentlige stemmer med konventionens regler. Dette forslag blev godkendt af Arbejdskonferencen samme år. Fremgangsmåden er, at vedkommende regering redegør for sin lovgivning og praksis og anmoder arbejdsorganisationen om anerkendelse. Arbejdsgivernes og arbejdernes hovedorganisationer i vedkommende land skal udtale sig, og andragendet behandles derefter af Arbejdsbureauets komité af uafhængige eksperter vedrørende gennemførelse af konventioner. Eventuelle bemærkninger fra eksperterne forelægges regeringen til udtalelse, og så undersøges andragendet af Arbejdskonferencens komité vedrørende konventionernes gennemførelse. I denne komité sidder regerings-, arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter. Når konferencekomiteen har afgivet indstilling, forelægges spørgsmålet for Arbejdskonferencens plenarforsamling til godkendelse. Hvis konferencen godkender andragendet, bliver det indregistreret i Arbejdsbureauet. Styrelsesrådet har fremhævet, at det betragter denne ordning som et forsøg, der ikke kan erstattes en egentlig ratifikation, som jo forpligter et medlemsland til vedblivende at opretholde en lovgivning i overensstemmelse med konventionen. Så vidt mig bekendt har endnu intet af medlemslandene gjort brug af denne særlige procedure.

Der blev i 1950 nedsat et udvalg af arbejds- og socialministeren med den opgave at undersøge muligheden for, at Danmark kunne ratificere flere ILO-konventioner. Dette udvalg foreslog i sin betænkning i 1953, at det nærmere blev overvejet, om den danske regering burde gøre brug af denne fremgangsmåde. Udvalget tænkte i denne forbindelse særligt på nogle socialforsikringskonventioner fra årene før 1939. Disse konventioner har Danmark ikke kunnet ratificere, fordi de forudsætter, at der findes en tvungen socialforsikringsordning